

Albert Camus, *L'étranger*

© 2018, 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © MARKA/Alamy Stock Photo

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CAMUS, ALBERT

Străinul / Albert Camus; trad. din limba franceză de Daniel Nicolescu. – Ed. a 2-a. – Iași: Polirom, 2019

ISBN print: 978-973-46-7823-5

ISBN ePub: 978-973-46-5456-7

ISBN PDF: 978-973-46-5457-4

I. Nicolescu, Daniel (trad.)

821.133.1

Printed in ROMANIA

C ALBERT
CAMUS

Străinul

Traducere din limba franceză
de Daniel Nicolescu

POLIROM
2019

VI

Duminică mi-a venit greu să mă trezesc. A fost nevoie ca Marie să mă strige și să mă zgâlțâie. N-am luat masa pentru că voiam să ne scăldăm devreme. Mă simțeam fără vlagă și aveam o ușoară durere de cap. Țigara îmi lăsa un gust amar. Marie m-a luat peste picior, spunând că am o „față de înmormântare“. Purta o rochie de pânză albă și-și lăsase părul în voie. I-am spus că e frumoasă, a râs încântată.

În timp ce coboram, am ciocănit la ușa lui Raymond. Ne-a răspuns că vine imediat. Pe stradă se luminase de-a binelea, dar, din pricina oboselii și pentru că nu ridicasem jaluzelele,

soarele m-a plesnit drept în față. Marie țopăia veselă și nu înceta să spună cât e de frumos afară. M-am simțit mai în largul meu și mi-am dat seama că mi-e foame. I-am mărturisit asta lui Marie, care mi-a arătat geanta de pânză cerată unde pusese costumele noastre de baie și un prosop. Nu-mi rămânea decât să aștept și l-am auzit pe Raymond cum închide ușa. Avea pantaloni albaștri și o cămașă albă cu mâneci scurte. Își pusese însă o canotieră – ceea ce i-a stârnit râsul lui Marie – și i se vedea pielea albă sub firele negre de păr ale brațelor. Chestie care m-a cam dezgustat. Coborând scările, fluiera și părea foarte vesel. Mi-a zis: „Salut, bătrâne“, iar lui Marie i s-a adresat cu „Domnișoară“.

În ajun fusesem la comisariat, unde am depus mărturie că femeia îi „terfelise onoarea“. A scăpat doar cu un avertisment. Nu mi-au verificat mărturia. Am vorbit despre asta cu Raymond

în fața ușii, apoi ne-am hotărât să luăm autobuzul. Plaja nu era prea departe, dar așa aveam să ajungem mai repede. Raymond credea că prietenul lui va fi fericit să ne vadă sosind devreme. Eram pe cale să plecăm când, dintr-odată, mi-a făcut semn să privesc în față. Am zărit un grup de arabi sprijiniți de fațada tutunge-riei. Ne priveau tăcuți, dar în felul lor, de parcă am fi fost niște bolovani sau niște cioturi de copaci. Raymond mi-a spus că al doilea din stânga era omul lui, și a părut îngrijorat. A adăugat că, totuși, povestea era acum rezolvată. Marie nu pricepea prea bine și ne-a întrebat ce se întâmplă. I-am spus că e vorba despre niște arabi care îi căutau gâlceavă lui Raymond. A vrut să plecăm îndată. Raymond s-a îndreptat de spate și a râs, zicând că trebuie să ne grăbim.

Ne-am dus în stația de autobuz, aflată puțin mai departe, și Raymond

m-a înștiințat că arabii nu ne urmăresc. Am întors capul. Stăteau tot acolo și priveau la fel de nepăsători spre locul pe care tocmai îl părăsiserăm. Ne-am suit în autobuz. Raymond, care părea să-și fi venit în fire, nu contenea să-i toarne glume lui Marie. Am simțit c-o place, dar ea aproape că nu-i răspundea. Doar din când în când îl privea râzând.

Am coborât la marginea Algerului. Plaja nu era departe de stație. Dar a trebuit să străbatem un mic platou care domnea peste mare și apoi cobora spre plajă. Era plin de pietre gălbui și de flori de asfodel, care se profilau albe pe albastrul deja intens al cerului. Marie se distra vânturându-le petalele cu lovituri puternice, date cu geanta de pânză cerată. Am mers printre șiruri de vile mici, cu garduri albe sau verzi, unele ascunse cu tot cu verande printre arbuști de tamariscă, altele golașe printre pietre. Înainte să ajungem la buza platoului,

puteam zări marea încremenită, iar mai departe, un promontoriu toropit și masiv ieșind din apa cristalină. Un zgomot slab de motor a urcat prin aerul calm până la noi. Și-am văzut, în depărtare, un șalutier micuț ce înainta, abia simțit, pe marea strălucitoare. Marie a cules câțiva stânjenei albaștri. De pe costișa ce cobora spre mare am văzut că era deja lume în apă.

Prietenul lui Raymond locuia într-o căsuță de lemn, la marginea plajei. Casa era lipită cu spatele de stânci, iar stâlpii de susținere din față erau scâldați de apă. Raymond ne-a făcut cunoștință. Prietenul lui se numea Masson. Era un tip înalt, solid, lat în umeri, cu o nevastă scundă, durdulie și amabilă, care vorbea cu accent parizian. Fără să ne lase răgaz, ne-a invitat să ne facem comozi și ne-a spus că prăjise niște pește, pescuit în zori. I-am mărturisit cât de mult îmi place căsuța lor. Mi-a spus

că-și petreceau aici sâmbetele, duminicile și toate zilele libere. „Mă-nțeleg bine cu nevastă-mea“, a mai adăugat. Tocmai atunci, femeia se hlizea cu Marie. Poate pentru prima oară, m-am gândit într-adevăr că urma să mă căsătoresc.

Masson voia să facă o baie, dar nevastă-sa și Raymond n-aveau chef. Am coborât tustrei, iar Marie s-a aruncat imediat în apă. Masson și cu mine am mai așteptat ceva vreme. Bărbatul vorbea fără grabă și am băgat de seamă că avea obiceiul să-și completeze fiecare frază cu un „ba mai mult“, chiar atunci când, de fapt, nu mai avea nimic de adăugat sensului anterior. Referindu-se la Marie, mi-a spus: „E uluitoare, ba mai mult, fermecătoare“. Apoi n-am mai dat atenție acestui tic, pentru că eram absorbit de soarele binefăcător. Nisipul începuse să se încingă sub tălpi. Am mai amânat plăcerea de a mă băga în apă, dar până la urmă i-am spus lui